

Sygn. akt V GC 456/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Maria Szymańska
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Marta Jarzab

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2021 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.-D.

przeciwko M. G.

o zapłatę

I uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 4 lutego 2021 r., sygn. akt V GNC 221/21, w całości i zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.-D. kwotę 25 489,01 zł (dwadzieścia pięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt dziewięć złotych jeden grosz) z odsetkami :

1. umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwot :

- 3 015,16 zł (trzy tysiące piętnaście złotych szesnaście groszy) od dnia 27 października 2020 r. do dnia zapłaty,

- 18 818,63 zł (osiemnaście tysięcy osiemset osiemnaście złotych sześćdziesiąt trzy grosze) od dnia 4 listopada 2020 r. do dnia zapłaty,

- 3 580,20 zł (trzy tysiące pięćset osiemdziesiąt złotych dwadzieścia groszy) od dnia 8 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty;

2. ustawowymi za opóźnienie od kwot :

- 75,02 zł (siedemdziesiąt pięć złotych dwa grosze) od dnia 11 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty;

II umarza postępowanie w pozostałej części;

III oddala wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonej w punkcie I (pierwszym) należności na raty;

IV zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 954 zł (trzy tysiące dziewięćset pięćdziesiąt cztery złote) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt V GC 456/21

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.-D. wniósł pozew w postępowaniu nakazowym żądając zasądzenia od pozwanego M. G. na swoją rzecz kwoty 26 913,99 zł wraz odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwot : 4 515,16 zł od 27 października 2020 r., 18 818,63 zł od 4 listopada 2020 r., 3 580,20 zł od 8 grudnia 2020 r., każdorazowo do dnia zapłaty oraz obciążenia pozwanego kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazano, że strony zawarły umowę współpracy z gospodarstwem rolnym, zgodnie z którą powód był zobowiązany zaopatrywać pozwanego w towary służące do produkcji rolnej. Powód wykonał zobowiązanie dostarczając towary i wystawiając faktury VAT, które w wyniku umowy factoringu krajowego zostały przeniesione na (...) S.A. w W.. Pozwany tylko częściowo uregulował należność z jednej faktury, do kwoty 389,92 zł, w pozostałej części nie dokonał płatności, stąd dokonano cesji zwrotnej wierzytelności. Powód wielokrotnie monitował pozwanego o dokonanie płatności. Pozwany w dniu 3 grudnia 2020 r. złożył oświadczenie, w którym uznał dług i zobowiązał się do spłaty ratalnej, na co powód nie wyraził zgody.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowy w Toruniu wydał w dniu 4 lutego 2021 r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodnie z żądaniem pozwu, sygn. akt V GNc 221/21 (k. 44)

Pozwany w ustawowym terminie wniósł zarzuty od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami postępowania.

Pozwany w pierwszej kolejności podniósł zarzut przedwczesności powództwa. Wskazał, że nie był wzywany do mediacji, a jedynie zapłaty. Skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego było niepotrzebne, bo pozwany wyraził wolę zapłaty. Po drugie pozwany zakwestionował wysokość odsetek; dwukrotność wysokości odsetek ustawowych wydaje się być postanowieniem prowadzącym do nadużycia prawa. Takie świadczenie jest nienależne i powód byłby bezpodstawnie wzbogacony. Po trzecie pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej wobec nie wykazania faktu cesji ani tym bardziej cesji zwrotnej. Asekuracyjnie pozwany powołał się na art. 357¹ k.c. i wyjaśnił, że z uwagi na pandemię koronawirusa wywiązanie się z żądania powoda stało się niemożliwe. Z ostrożności procesowej pozwany wniósł o zastosowanie art. 320 k.p.c. oraz złożył wniosek o zwolnienie z obowiązku ponoszenia opłat sądowych i nieobciążanie kosztami postępowania.

Postanowieniem z dnia 24 marca 2021 r. oddalono wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych.(k. 67)

Powód w odpowiedzi na zarzuty pozwanego (k. 85-91) cofnął pozew co do kwoty 1 500 zł uiszczonej przez pozwanego po wniesieniu pozwu oraz potrzymał powództwo co do kwoty 25 489,01 zł należności głównej i roszczeń odsetkowych, w kształcie uwzględniającym dokonaną wpłatę. Powód zakwestionował wszystkie zarzuty pozwanego jak i wniosek o rozłożenie należności na raty wskazując na niewykazanie przez pozwanego przesłanek z art. 320 k.p.c.

Na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2021 r. pełnomocnik powoda sprostowała roszczenie w zakresie roszczeń odsetkowych od uiszczonej w toku postępowania części należności na kwotę 75,02 zł.(k. 125v)

Sąd ustalił, co następuje :

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.-D. i M. G., prowadzący gospodarstwo rolne, zawarli w dniu 14 lutego 2017 r. umowę współpracy z gospodarstwem rolnym na czas nieokreślony. Na mocy umowy powód zobowiązał się między innymi sprzedawać pozwanemu towary służące do produkcji roślinnej i zwierzęcej, zaś pozwany do ich zakupu, o ile oferta jest korzystniejsza lub równa w stosunku do innych dostawców. Pozwany zobowiązał się do zapłaty za zakupione towary w terminie określonym na fakturze, a przypadku opóźnienia w zapłacie uiścić na rzecz powoda maksymalne odsetki za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym (III.11)

/okoliczność bezsporna, a nadto umowa k. 13-15, uchwała nr 1 k. 16/

W ramach powyższej współpracy powód sprzedał i dostarczył pozwanemu towary oraz wystawił faktury VAT :

- w dniu 7 listopada 2019 r. nr (...) na kwotę 4 905,08 zł z terminem płatności : factoring – przelew do dnia 16 października 2020 r.,

- w dniu 29 listopada 2019 r. nr (...) na kwotę 19 200,58 zł z terminem płatności : factoring – przelew do dnia 3 listopada 2020 r., następnie skorygowaną fakturą z 6 grudnia 2019 r. nr (...)/32210 kwotę 381,95 zł,

- w dniu 2 stycznia 2020 r. nr (...) na kwotę 3 580,20 zł z terminem płatności : factoring – przelew do dnia 7 grudnia 2020 r.

/okoliczności bezsporne, a nadto faktury z zestawieniami i potwierdzeniami dostaw k. 17-27/

Zgodnie z zawartą pomiędzy powodem a (...) S.A. w W. umową factoringu z regresem nr (...) oraz porozumieniem z dnia 26 lutego 2018 r. dotyczącym cesji zwrotnej wierzytelności objętych umową factoringu nr (...) S.A. był wierzycielem kontrahentów powoda i był uprawniony do pobierania płatności, co znajdowało odzwierciedlenie w wystawianych przez powoda fakturach, w tym na rzecz pozwanego. Był też uprawniony do dokonywania cesji zwrotnych wobec dłużników, zaś powód był zobowiązany do przyjęcia cesji zwrotnych. Zwrotny przelew wierzytelności był dokonywany w wysokości salda faktur VAT wskazanych w załączniku wraz z prawem do odsetek. W przypadku gdy dłużnik dokona zapłaty kwoty wierzytelności głównej po terminie wymagalności mFaktoring przerosił na powoda wierzytelności z tytułu odsetek za opóźnienie liczonych od dnia wymagalności do dnia zapłaty kwoty głównej przez dłużnika.

/dowód: porozumienie z załącznikiem k. 28-29, pełnomocnictwa k. 30,31, informacja z KRS k. 32-34/

Pozwany w określonym terminie nie uregulował należności względem powoda, w tym wynikających z faktury VAT nr (...) w całości, zaś fakturę VAT nr (...) uregulował co do kwoty 389,92 zł, do zapłaty pozostała kwota 4 515,16 zł.

W konsekwencji (...) S.A. w W. na mocy porozumienia z dnia 26 lutego 2018 r. w dniu 12 czerwca 2020 r. dokonał cesji zwrotnej wierzytelności względem pozwanego na rzecz powoda. O powyższym powód poinformował pozwanego w piśmie z dnia 22 czerwca 2020 r. jednocześnie wzywając pozwanego do uregulowania należności.

/okoliczności bezsporne, a nadto: porozumienie z załącznikiem k. 28-29, pismo z 22.06.2020 r. k. 35/

Pozwany w oświadczeniu z dnia 3 grudnia 2020 r. potwierdził, że posiada zobowiązania względem powoda, w tym należności przedterminowe z tytułu faktur (...) na kwotę 23 333,79 zł i należności terminowe z tytułu faktury nr (...) na kwotę 3 580,20 zł. Zaległą kwotę uznał w całości zgodnie z art. 485 § 1 pkt 3 k.p.c. i zobowiązał się do jej spłaty do dnia 15 października 2021 r. zgodnie z zaproponowanym harmonogramem spłat. W oświadczeniu potwierdził także, że otrzymał towar. W przypadku nieuregulowania należności w powyższym terminie pozwany zobowiązał się do zapłaty odsetek umownych w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia wymagalności określonego na fakturach sprzedaży do dnia zapłaty, jak i natychmiastowej spłaty całej należności.

Powód nie wyraził zgody na zaproponowane warunki spłaty z uwagi na odległy termin płatności. W piśmie z dnia 23 grudnia 2020 r. skierował do pozwanego przesądowe wezwanie do zapłaty, a wobec bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu wystąpił na drogę postępowania sądowego.

/okoliczności bezsporne, a nadto : oświadczenie k. 36, pismo z 15.12.2020 r. k. 37/

Pozwany w dniu 7 kwietnia 2021 r. uiszczył na rzecz powoda kwotę 1 500 zł, która została zaliczona na poczet należności z tytułu faktury nr (...).

/okoliczność bezsporna, a nadto historia rachunku k. 92, stan zadłużenia k. 93-94/

Pozwany prowadzi gospodarstwo rolne, posiada około 20 ha ziemi stanowiącej jego własność bądź współwłasność oraz liczny sprzęt rolniczy. Zgodnie z oświadczeniem o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania złożonym w dniu 4 marca 2021 r. pozwany z tytułu prowadzonej działalności rolniczej osiąga miesięczny dochód w kwocie 14 000 zł. Posiada liczne zobowiązania z tytułu kredytów i pożyczek, miesięczne raty wynoszą 8 806 zł. Bieżące koszty prowadzenia działalności rolniczej oraz koszty utrzymania pozwany określił na kwotę łącznie 6 945 zł.

/dowód : oświadczenie k. 57-60/

Sąd zważył, co następuje :

Powyższej stan faktyczny został ustalony w oparciu o fakty przyznane przez stronę pozwaną (art. 229 k.p.c.) i nieobjęte jej oświadczeniem (art. 230 k.p.c.) oraz o przedłożone dokumenty, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała, a i Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Okoliczności faktyczne w niniejszej sprawie pozostawały w przeważającej mierze bezsporne – pozwany nie kwestionował, że zawarł z powodem umowę o współpracy, a następnie zakupił od niego towary o których mowa w fakturach VAT nr (...), zaś towar został dostarczony. Stosunkiem podstawowym łączącym strony była zatem umowa sprzedaży w rozumieniu art. 535 k.c. Poza sporem była również wysokość zobowiązania pozwanego, co potwierdził w oświadczeniu z dnia 3 grudnia 2020 r., jak i terminy płatności, wynikające wprost z faktur.

Pozwany złożył natomiast szereg zarzutów zarówno o charakterze proceduralnym jak i materialnym, którymi starał się tamować roszczenie powoda. W ocenie Sądu żaden z zarzutów nie był jednak skuteczny.

Najpoważniejszym zarzutem był zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda z uwagi na nieprzedłożenie dokumentów cesji i cesji zwrotnej. Powód na poczet niniejszej sprawy faktycznie nie przedłożył umowy cesji zawartej z (...) S.A. w W., jednakże pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci odwołującego się do tej umowy porozumienia z dnia 26 lutego 2018 r. dotyczącego cesji zwrotnej wierzytelności objętych umową factoringu nr (...) wraz z załącznikami oraz zapisami na wystawianych przez powoda fakturach VAT nie budziły wątpliwości co do tego, że w momencie wytoczenia powództwa powód był dysponentem wierzytelności względem powoda. Załącznik do porozumienia (k. 29) enumeratywnie wymieniał wierzytelności podlegające cesji zwrotnej, w tym wszystkie wierzytelności dochodzone przez powoda w niniejszej sprawie. Porozumienie zostało zawarte przez upoważnione osoby, co również zostało przez powoda wykazane. Co więcej, pozwany na dzień 3 grudnia 2020 r. nie miał wątpliwości, że to powód jest jego wierzycielem z tytułu przedmiotowych należności, co potwierdził również w późniejszym okresie dokonując ich częściowej płatności (co do kwoty 1 500 zł). Podniesiony w tym zakresie zarzut na etapie postępowania sądowego należało ocenić wyłącznie jako przyjęta przez pozwanego linię obrony, nie znajdującą wszakże faktycznego i prawnego uzasadnienia.

Równie nietrafiony był zarzut dotyczący należności ubocznych (odsetek), których wysokość wydaje się być postanowieniem prowadzącym do nadużycia prawa. Należało przypomnieć pozwanemu, iż dobrowolnie zawarł z powodem umowę o współpracy z gospodarstwem rolnym i korzystając z zasady swobody umów wyrażonej w art. 353¹ k.c. strony zgodnie ustaliły wysokość należności ubocznych należnych powodowi w przypadku opóźnienia w zapłacie w postaci maksymalnych odsetek za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym (III.11v umowy). Tak określona wysokość znajduje oparcie w art. 359 § 1 i § 2¹ k.c. Brak jest podstaw do przyjęcia, że w okolicznościach niniejszej sprawy zawarte w umowie i dopuszczone przez ustawodawcę postanowienie w przedmiocie wysokości odsetek ustawowych wyczerpuje przesłanki art. 5 k.c. Pozwany poza podniesieniem zarzutu okoliczności tych w żaden sposób nie wykazał. Nie wyjaśnił również jak uzyskanie należności wynikających z umowy, której zawarcie nie jest kwestionowane, miałyby prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia powoda (art. 405 k.c.).

Zarzut przedwczesności powództwa był oczywiście bezzasadny. Roszczenia wynikające z przedmiotowych faktur na dzień wytoczenia powództwa były wymagalne. Pozwany miał tego świadomość, co potwierdził w oświadczeniu z dnia

3 grudnia 2020 r. (co do należności z faktur (...), zaś termin płatności z trzeciej faktur upływał z dniem 7 grudnia 2020 r.). Powód skierował do pozwanego przesądowe wezwanie do zapłaty przypominając o obowiązku płatności oraz informując o konsekwencjach ich braku. Mediacja jak i wszelkie formy ugody (porozumienia płatniczego) są prawem, a nie obowiązkiem wierzyciela. Pozwany podkreślał, że skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego było niepotrzebne, bo wyraził wolę zapłaty. Nie sposób jednak nie zauważyć, że wola zapłaty nie przekładała się na faktyczną zapłatę albowiem pozwany nie dokonywał płatności zgodnie z zaproponowanym harmonogramem, zaś przez cały okres postępowania sądowego (9 miesięcy) dokonał jednej spłaty w kwocie 1 500 zł, mimo, że zgodnie z deklaracją do dnia wydania wyroku powinien spłacić połowę dochodzonej kwoty. Oczywistym jest że zawarcie porozumienia (ugody) z powodem nie było warunkiem dokonywania spłat.

Sąd nie znalazł również podstaw do sięgnięcia do wskazywanej przez powoda asekuracyjnie regulacji przewidzianej przez ustawodawcę w art. 357¹ k.c. Występująca na terenie kraju od wiosny 2020 r. pandemia koronawirusa nie może w ocenie Sądu stanowić automatycznej podstawy do ingerowania w stosunki zobowiązaniowe podmiotów prowadzących działalność gospodarczą i rolników. Fakt znaczącego wpływu na funkcjonowanie gospodarki państwa, przedsiębiorców i obywateli jest bezsporny jednakże nie jednakowy dla wszystkich. Pozwany w swoich szerokich rozważaniach w istocie nie wyjaśnił jak pandemia wpłynęła na jego indywidualną sytuację, a poprzestał na odwoływaniu się do ogólników. Pozwany nie wskazał, a tym bardziej nie wykazał aby przez pandemię nie mógł wykonywać pracy w gospodarstwie rolnym bądź sprzedawać jej plonów. Ograniczenia w kontaktach ludzkich, w tym handlowych nie uniemożliwiają ich nawiązania w zastępczej formie (zdalnej), co jest praktykowane na wielu polach zarówno kontaktów prywatnych, handlowych jak i urzędowych, w tym wykorzystywane w postępowaniach sądowych, również niniejszym postępowaniu (rozprawa zdalne). Pozwany podniósł, że przez pandemię nie mógł rozwinąć swojej działalności gospodarczej i poprawić swojej trudnej sytuacji, co nie spełnia przesłanek art. 357¹ k.c. Na marginesie należało zauważyć, iż zgodnie ze złożonym przez pozwanego oświadczeniem osiąga dochód z prowadzonej działalności rolniczej w kwocie 14 000 zł miesięcznie.

Podsumowując powyższe rozważania, wyjaśnić należało, że zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Podniesione przez pozwanego zarzuty okazały się w całości bezzasadne. Ponieważ jednak w toku postępowania pozwany dokonał zapłaty kwoty 1 500 zł na rzecz powoda, a powód cofnął pozew w tym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia oraz sprecyzował dochodzone roszczeniem, z uwzględnieniem zmiany w zakresie wysokości roszczeń odsetkowych w związku z dokonaną częściową zapłatą (pismo z 10 czerwca 2021 r., sprecyzowane na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2021 r., k.85-91, 125v.), Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 4 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. V GNc 221/21 w całości i orzekł jak w punkcie I wyroku na podstawie art. 535 k.c., zaś w zakresie odsetek na podstawie art. 359 § 1 i § 2¹ k.c. (odsetki umowne) i art. 482 § 1 k.c. (odsetki ustawowe od skapitalizowanej kwoty odsetek umownych od kwoty 1 500 zł uiszczonej w toku postępowania, tj. od kwoty 75,02 zł zgodnie z oświadczeniem złożonym przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2021 r.). W punkcie II umorzono postępowania w pozostałym zakresie.

Na oddalenie zasługiwał wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia świadczenia. Uwzględniając ten przepis, Sąd powinien rozważyć wszystkie okoliczności danej sprawy, zarówno dotyczące pozwanego, jak i powoda. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 19 grudnia 2017 r. (I ACa 1235/17) słusznie wskazał, że w każdym przypadku, rozkładając zobowiązanie na raty, Sąd ingeruje w węzeł zobowiązaniowy w taki sposób, aby możliwe było jego wykonanie z uwzględnieniem interesu obu kontrahentów. Konstrukcja ta ma więc doprowadzić do odzyskania przez wierzyciela dochodzonej należności bez konieczności uciekania się do środków egzekucyjnych, które mogłyby pogrążyć dłużnika i spowodować upadłość jego przedsiębiorstwa. Na tożsamym stanowisku stanął Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 13 lipca 2017 r. (I ACa 186/17), wskazując, iż przewidziane w art. 320 k.p.c. rozłożenie świadczenia na raty służyć ma, co oczywiste, przede wszystkim

dłużnikowi; musi jednak dawać jednocześnie wierzycielowi szanse zaspokojenia się. By taki cel osiągnąć, dłużnik musi mieć realną możliwość spełnienia świadczenia w formie ratalnej, w przeciwnym razie bowiem ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się i tak postępowaniem egzekucyjnym. Przepis art. 320 k.p.c. ma charakter wyjątkowy i nie może być interpretowany rozszerzająco, daje możliwość Sądowi uwzględnienia interesu pozwanego w zakresie czasowego rozłożenia wykonania wyroku (tzw. moratorium sędziowskie). Skorzystanie przez Sąd z możliwości, którą daje powyższy przepis jest obwarowane istnieniem szczególnie uzasadnionych okoliczności, na które powołuje się strona chcąca skorzystać z możliwości rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty.

W ocenie Sąd powyższe przesłanki nie zostały spełnione. Pozwany, co należało podkreślić, swoim dotychczasowym postępowaniem nie daje gwarancji wykonania hipotetycznie ustalonego ratalnego planu spłaty. Pozwany z własnej inicjatywy zobowiązywał się do dokonywania płatności ratalnych względem powoda, z czego się nie wywiązał mimo osiągnięcia stałych dochodów. Przedmiotowe zobowiązania zostały zaciągnięte w okresie od listopada 2019 r. do stycznia 2020 r., zaś termin płatności przypadał na okres od października do grudnia 2020 r. Do dnia wyroku (wrzesień 2021 r.) pozwany zapłacił jedynie niespełna 1,9 tys. zł, mimo licznych deklaracji w zarówno na etapie przesądowym jak i sądowym, że zobowiązanie będzie spłacał. Z drugiej strony, jak już wspomniano, pozwany osiąga stałe dochody w kwocie 14 tys. zł miesięcznie, a zatem posiada środki, które powinien przeznaczyć na spłatę zobowiązań względem powoda, a które nie mogą zostać uznana za mniej istotne niż inne liczne zobowiązania wskazane przez pozwanego. Na marginesie należało zauważyć, iż zadeklarowane przez pozwanego wydatki przewyższyły dochody, co nakazywałoby przyjąć, iż pozwany ma również inne źródła finansowania. W ocenie Sądu pozwany nie wykazał zaistnienia szczególnie uzasadnionych wypadków, które uzasadniałyby rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Z tych samych względów Sąd nie przychylił się do wniosku pozwanego o zastosowanie art. 102 k.p.c. i odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążając pozwanego całością poniesionych przez powoda kosztów procesu na które składały się : koszty zastępstwa procesowego pozwanego w kwocie 3 600 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłatę sądową od pozwu w kwocie 337 zł. Z uwagi na uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w całości (pkt I wyroku) koszty należało ustalić w odniesieniu do całości postępowania.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego.
3. Akta z wpływem lub po upływie 20 dni z potwierdzeniem.

T., 15 października 2021 r.